GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2016 m. vasario 23 d.[1]

Byla C-117/15

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH
prieš
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA)

(Landgericht Köln (Kelno apygardos teismas, Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Autorių teisės ir gretutinės teisės informacinėje visuomenėje — Direktyvų 2001/29/EB ir 2006/115/EB taikymo sritis — Sąvokos „viešas paskelbimas“ išaiškinimas — Televizijos programų transliavimas reabilitacijos centro patalpose“

1. Savo prejudiciniais klausimais *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas) siekia sužinoti, ar tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, yra atliekamas „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo[2] 3 straipsnio 1 dalį ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje[3] 8 straipsnio 2 dalį, ir ar šiose dviejose nuostatose vartojama sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti aiškinama vienodai.

2. Teisingumo Teismui šie klausimai pateikti nagrinėjant *Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH* (toliau – *Reha Training*), kuriai priklauso reabilitacijos centras, ir *Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte* (toliau – GEMA), kuri Vokietijoje kolektyviai administruoja muzikos srities autorių teises, ginčą dėl atsisakymo mokėti autorių teisių ir gretutinių teisių atlyginimą, susijusį su tuo, kad saugomi kūriniai padaromi viešai prieinami *Reha Training* priklausančiose patalpose.

3. Teisingumo Teismas jau ne kartą yra aiškinęs sąvoką „viešas paskelbimas“ ir šią sąvoką jis aiškina plačiai. Šiuo klausimu jis nustatė keturis vertinimo kriterijus: kūrinio „paskelbimo veiksmo“, kurį atliekant yra svarbus naudotojo vaidmuo, buvimą, kūrinio paskelbimą „viešai“, visuomenės, kuriai kūrinys paskelbiamas, „naujumą“ ir „komercinį“ paskelbimo pobūdį.

4. Ši byla Teisingumo Teismui suteikia galimybę priminti ir patikslinti savo praktiką šioje srityje.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230, klaidų ištaisymas OL L 314, 2008 11 25, p. 16.

3 — OL L 376, p. 28.

5. Šioje išvadoje pirmiausia paaiškinsiu, kodėl manau, kad sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia aiškinti remiantis tais pačiais kriterijais neatsižvelgiant į tai, ar ji įtvirtinta Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje, ar Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje.

6. Paskui nurodysiu, kodėl tokiu atveju, kaip aptariamas pagrindinėje byloje, galima taikyti ir Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

7. Galiausiai išdėstysiu priežastis, kodėl, mano manymu, Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, atliekamas „viešas paskelbimas“.

I – **Teisinis pagrindas**

A – *Sąjungos teisė*

1. Direktyva 2001/29

8. Direktyvos 2001/29 9, 20 ir 23 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(9) Kiekvienas autorių teisių ir gretutinių teisių derinimas turi būti grindžiamas aukšto lygio apsauga, nes tokios teisės yra labai svarbios intelektinei kūrybai. Jų apsauga padeda užtikrinti kūrybingumo palaikymą ir plėtojimą autorių, atlikėjų, prodiuserių, vartotojų, kultūros, pramonės ir apskritai visuomenės labui. Dėl to intelektinė nuosavybė yra pripažinta sudedamąja nuosavybės dalimi.

<...>

(20) Ši direktyva remiasi principais ir taisyklėmis, jau nustatytomis [nustatytais] šioje srityje šiuo metu galiojančiose direktyvose, pirmiausia [1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvoje 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje [4], iš dalies pakeistoje 1993 m. spalio 29 d. Tarybos direktyva 93/98/EEB [5]], tuos principus ir taisykles plėtoja bei įteisina informacinės visuomenės kontekste. Šios direktyvos nuostatos neturėtų pažeisti tų direktyvų nuostatų, išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje yra nustatyta kitaip.

<…>

(23) Ši direktyva turėtų dar labiau suderinti autoriaus teisę viešai paskelbti kūrinį. Ši teisė turėtų būti suprantama plačiai, kaip apimanti bet kokį viešą paskelbimą visuomenės nariams, nesantiems toje vietoje, iš kurios skelbiama. Ši teisė turėtų apimti bet kokį kūrinio transliavimą ar retransliavimą laidais ar bevielėmis priemonėmis, įskaitant transliavimą per radiją ar televiziją. Ši teisė neturėtų būti taikoma jokiems kitiems veiksmams.“

9. Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta

4 — OL L 346, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120.

5 — OL L 290, p. 9; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 141, toliau – Direktyva 92/100.

„Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamais [prieinamų] tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

10. Minėtos direktyvos 12 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Gretutinių autorių teisių apsauga pagal šią direktyvą lieka nepakeista ir jokiu būdu neturi poveikio autorių teisių apsaugai.“

2. Direktyva 2006/115

11. Pagal Direktyvos 2006/115 3 konstatuojamąją dalį:

„Tinkama autorių kūrinių ir gretutinių teisių objektų panaudos ir nuomos teisių bei teisių fiksuoti, platinti bei teisių viešai transliuoti ir viešai paskelbti visuomenei gretutinių teisių objektus apsauga gali būti <...> vertinama kaip ekonominiam bei kultūriniam Bendrijos vystymuisi labai svarbus veiksnys.“

12. Šios direktyvos 8 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą vieningą [vieną] teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais ar atkurta, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Jeigu atlikėjai ir fonogramų gamintojai nesusitaria dėl atlyginimo pasidalijimo, valstybės narės gali nustatyti atlyginimo padalijimo sąlygas.“

13. Direktyva 2006/115 buvo kodifikuota ir panaikinta Direktyva 92/100 dėl nuomos ir panaudos teisių. Šių abiejų direktyvų 8 straipsniai yra identiški.

B – *Vokietijos teisė*

14. Tuo metu, kai klostėsi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, taikytinos redakcijos 1965 m. rugsėjo 9 d. Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo (*Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte* (*Urheberrechtgesetz*))[6] 15 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Autorius turi <…> išimtinę teisę viešai paskelbti savo kūrinį nematerialia forma (viešo paskelbimo teisė). Viešo paskelbimo teisė pirmiausia apima:

1. pateikimo ir atlikimo teisę (19 straipsnis);

2. kūrinio padarymo viešai prieinamo teisę (19a straipsnis);

3. transliavimo teisę (20 straipsnis);

4. paskelbimo naudojant vaizdo ar garso laikmenas teisę (21 straipsnis);

5. radijo programų transliavimo ir jų padarymo viešai prieinamų teisę (22 straipsnis)“.

6 — *BGBl.* I, 1965, p. 1273.

15. Šio įstatymo 15 straipsnio 3 dalis suformuluota taip:

„Paskelbimas yra viešas, kai jis skirtas dideliam visuomenės narių skaičiui. Visuomenės dalį sudaro bet kuris asmuo, kuris nėra asmeniniais ryšiais susijęs su asmeniu, įvertinančiu kūrinį, arba su asmenimis, kurie gauna kūrinį arba turi prie jo prieigą nematerialia forma“.

II – **Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir prejudiciniai klausimai**

16. *Reha Training* eksploatuojamo reabilitacijos centro patalpose asmenims, nukentėjusiems per nelaimingą atsitikimą, suteikiama pooperacinė priežiūra siekiant, kad jie pasveiktų.

17. Šioms patalpoms priklauso du laukiamieji ir gydomosios mankštos salė, kuriuose *Reha Training* nuo 2012 m. birželio mėn. iki 2013 m. birželio mėn. per juose įrengtus televizorius transliavo televizijos programas. Taigi šias programas galėjo žiūrėti reabilitacijos centre esantys asmenys, atvykę gydytis.

18. *Reha Training* nėra prašiusi GEMA leisti transliuoti programas. Pastaroji mano, kad toks transliavimas reiškia viešą kūrinių, įeinančių į jos administruojamą repertuarą, paskelbimą. Todėl ji už laikotarpį nuo 2012 m. birželio mėn. iki 2013 m. birželio mėn. pareikalavo kaip žalos atlyginimą sumokėti pagal galiojančius tarifus apskaičiuotą sumą.

19. *Amtsgericht Köln* (Kelno apylinkės teismas) patenkino šį ieškinį. *Reha Training* apskundė pirmojoje instancijoje priimtą sprendimą *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas).

20. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, remdamasis Teisingumo Teismo praktikoje, susijusioje su Direktyva 2001/29, nustatytais kriterijais, mano, kad pagrindinėje byloje kalbama apie viešą paskelbimą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas remiasi, be kita ko, prielaida, kad tokie patys kriterijai taikomi siekiant nustatyti, ar yra „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį. Vis dėlto šis teismas mano, kad negali taip nuspręsti atsižvelgdamas į Sprendimą *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140).

21. Iš tikrųjų tame sprendime Teisingumo Teismas laikėsi nuomonės, kad odontologijos kabineto pacientai nėra „asmenys apskritai“. Nagrinėjamu atveju, kadangi kitiems asmenims nei *Reha Training* pacientai iš esmės negali būti teikiamos jos siūlomos gydymo paslaugos, šie pacientai negali būti „asmenys apskritai“, jie yra „privati grupė“.

22. Minėtame sprendime Teisingumo Teismas taip pat teigė, kad odontologijos kabineto pacientų skaičius – tai nedidelis ir netgi nereikšmingas asmenų skaičius, nes odontologo kabinete vienu metu esančių asmenų grupė apskritai yra labai maža. Tačiau asmenų grupė, kurią sudaro *Reha Training* pacientai, atrodo, taip pat yra nedidelė.

23. Be to, Sprendime *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) Teisingumo Teismas nusprendė, kad įprastiniai odontologo pacientai nėra pasirengę klausytis muzikos šio gydytojo kabinete, nes jie čia jos klauso atsitiktinai ir ne savo noru. Nagrinėjamu atveju *Reha Training* pacientams, esantiems laukiamuosiuose ir gydomosios mankštos salėje, taip pat rodomos televizijos programos nepaisant jų pageidavimų ir pasirinkimo.

24. Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar klausimą, ar tai yra „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir (arba) Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, visada reikia vertinti remiantis tais pačiais kriterijais, būtent tuo, kad:

— naudotojas, gerai suprasdamas savo elgesio pasekmes, atlieka veiksmą, siekdamas tretiesiems asmenims suteikti prieigą prie saugomo kūrinio, kurios be šio veiksmo jie nebūtų turėję;

— „visuomenė“ reiškia neapibrėžtą potencialių kūrinio gavėjų skaičių, kuris turi būti ir gana didelis; neapibrėžtumo esama tada, kai kalbama apie „asmenis apskritai“, taigi ne apie asmenis, priklausančius privačiai grupei, o „gana didelis asmenų skaičius“ reiškia, kad turi būti viršytas tam tikras minimalus jų skaičius, taigi per mažas arba visai nedidelis atitinkamų asmenų skaičius neatitinka kriterijaus; šiomis aplinkybėmis svarbu ne tik tai, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, bet ir tai, kiek jų turi ją paeiliui;

— kūrinys skelbiamas naujai visuomenės daliai, t. y. visuomenei, į kurią kūrinio autorius neatsižvelgė, kai leido juo naudotis viešai paskelbiant, nebent vėliau jis būtų skelbiamas specialiu techniniu metodu, kuris skiriasi nuo pirminio paskelbimo, ir

— nėra nereikšminga tai, ar atitinkamu naudojimo veiksmu siekiama komercinių tikslų, be to, ar visuomenė šį paskelbimą yra pasirengusi priimti ir yra „pasiekiama“ ne atsitiktinai, bet tai nėra viešo paskelbimo privaloma sąlyga?

2. Ar tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos jis perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas, klausimą, ar tai yra viešas paskelbimas, reikia vertinti remiantis sąvoka „viešas paskelbimas“ pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį arba pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, kai su televizijos programomis, kurios padarytos prieinamos, yra susijusios daugybės dalyvių, visų pirma kompozitorių, tekstų autorių ir muzikos leidėjų, taip pat atlikėjų, fonogramų gamintojų ir literatūros kūrinių autorių bei jų leidėjų, autorių ir gretutinės teisės?

3. Ar tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos jis perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, yra atliktas „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį arba Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį?

4. Jei pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju būtų pripažintas viešas paskelbimas, ar Teisingumo Teismas toliau laikytųsi savo praktikoje išdėstytos pozicijos, kad saugomų fonogramų paskelbimas transliuojant jas per radiją pacientams odontologijos kabinete (žr. Sprendimą *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140) arba kitose panašiose įstaigose nėra viešas paskelbimas?“

III – **Vertinimas**

A – *Ar sąvokos „viešas paskelbimas“, vartojamos Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje, vertinimo kriterijai yra identiški?*

25. Pirmojo klausimo pirmoje dalyje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės teiraujasi, ar sąvoka „viešas paskelbimas“, vartojama Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje, turi būti aiškinama remiantis tais pačiais vertinimo kriterijais.

26. Dėl vienodo sąvokos „viešas paskelbimas“ aiškinimo Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad, kiek tai susiję su Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalimi ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalimi, ši sąvoka jose vartojama esant skirtingam kontekstui ir ja siekiami tikslai, nors ir panašūs, iš dalies skiriasi[7]. Iš tikrųjų šios dvi nuostatos asmenims, kuriems jos yra skirtos, suteikia skirtingo pobūdžio teises.

27. Taigi pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį autoriai turi prevencinio pobūdžio teisę, kuri jiems suteikia galimybę įsiterpti tarp galimų jų kūrinio naudotojų ir viešo paskelbimo, kurį šie naudotojai gali ketinti atlikti, siekiant uždrausti tokį paskelbimą. O pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį atlikėjai ir fonogramų gamintojai turi kompensacinio pobūdžio teisę, kuria gali remtis tik tada, jei naudotojas dėl komercinių tikslų išleistą fonogramą ar jos kopiją naudoja ar jau naudojo viešai paskelbdamas[8].

28. Teisingumo Teismo teigimu, pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia vertinti kiekvienu konkrečiu atveju[9]. Be to, šioje nuostatoje įtvirtinta teisė iš esmės yra ekonominio pobūdžio[10].

29. Siekdamas nustatyti, ar naudotojas atlieka viešą paskelbimą, nacionalinis teismas turi visapusiškai įvertinti situaciją atsižvelgdamas į kelis papildomus kriterijus, nesavarankiškus ir tarpusavyje susijusius. Šiuos kriterijus, kurių svarba, atsižvelgiant į įvairias konkrečias situacijas, gali labai skirtis, reikia taikyti tiek atskirai, tiek atsižvelgiant į jų tarpusavio sąveiką[11].

30. Tačiau tai, kad sąvoka „viešas paskelbimas“ vartojama esant skirtingam kontekstui ir ja siekiama nevienodų tikslų, atsižvelgiant į tai, ar kalbama apie Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje, ar Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje vartojamą sąvoką, mano manymu, nėra pakankamas pagrindas pateisinti skirtingų vertinimo kriterijų taikymą.

31. Iš tikrųjų, kaip yra pabrėžęs Teisingumo Teismas, Direktyva 2001/29 grindžiama intelektinės nuosavybės srityje galiojančiose direktyvose, kaip antai Direktyvoje 92/100, kuri kodifikuota Direktyva 2006/115, jau nustatytais principais ir taisyklėmis[12].

32. Taigi laikantis reikalavimų dėl Sąjungos teisės sistemos vienovės ir nuoseklumo būtina, kad visose šiose direktyvose vartojamos sąvokos turėtų tą pačią reikšmę, nebent Sąjungos teisės aktų leidėjas konkrečiame teisiniame kontekste būtų išreiškęs kitokią valią[13].

7 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 74 punktas).

8 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 75 punktas).

9 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 76 punktas).

10 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 77 punktas).

11 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 79 punktas).

12 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 187 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

13 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 188 punktas).

33. Be to, Teisingumo Teismas jau yra taikęs kriterijus, kuriuos nustatė savo praktikoje, susijusioje su Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies aiškinimu, aiškindamas Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį [14].

34. Galiausiai, kaip teisingai pažymi GEMA, skirtingas pagal direktyvas 2001/29 ir 2006/115 saugomų teisių pobūdis negali paneigti aplinkybės, kad šias teises lemia tas pats veiksnys – saugomų kūrinių viešas paskelbimas [15].

35. Taigi, mano nuomone, sąvoka „viešas paskelbimas“, vartojama Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje, turi būti aiškinama atsižvelgiant į tuos pačius vertinimo kriterijus.

B – *Dėl Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies taikymo kartu su Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalimi*

36. Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teiraujasi Teisingumo Teismo, ar nagrinėjamu atveju sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia vertinti atsižvelgiant į Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, ar į Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

37. Kaip minėta, iš tikrųjų skiriasi apsaugos sistemomis, nustatytomis atitinkamai direktyvose 2001/29 ir 2006/115, siekiami tikslai ir asmenys, kuriems šios sistemos skirtos.

38. Tokiomis aplinkybėmis iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad nagrinėjamas atvejis susijęs ne tik su autorių teisėmis, užtikrinamomis pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, bet ir su atlikėjų bei fonogramų gamintojų teisėmis, įtvirtintomis Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje.

39. Be to, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad Direktyvos 2001/29 nuostatos turi būti taikomos nepažeidžiant Direktyvos 92/100 (kodifikuotos Direktyva 2006/115) nuostatų, išskyrus atvejus, kai Direktyvoje 2001/29 nustatyta kitaip [16].

40. Atsižvelgdamas į tai, kai išdėstyta, esu tos nuomonės, kad tiek Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalis, tiek Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalis gali būti taikomos esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje.

C – *Dėl vertinimo kriterijų nustatymo ir patikrinimo, ar jiems yra atitiktis nagrinėjamu atveju*

41. Pirmojo klausimo antra dalimi bei trečiuoju ir ketvirtuoju klausimais, kurie, mano manymu, nagrinėtini kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės teiraujasi, ar Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tokia situacija, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, reiškia „viešą paskelbimą“.

42. Dėl sąvokos „viešas paskelbimas“ išaiškinimo klausimo kilo daug teisminių ginčų.

14 — Žr. sprendimus *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 81–92 punktai) ir *Phonographic Performance (Ireland)* (C-162/10, EU:C:2012:141, 31–38 punktai).

15 — Žr. GEMA pastabų 19 punktą.

16 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Luksan* (C-277/10, EU:C:2012:65, 43 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

43. Pagal reikalavimą vienodai aiškinti Sąjungos teisę ir lygybės principą siekiant nustatyti Sąjungos teisės nuostatos, kurioje nėra jokios aiškios nuorodos į valstybių narių teisę, prasmę ir apimtį, ši nuostata turi būti savarankiškai ir vienodai aiškinama visoje Europos Sąjungoje [17].

44. Taigi iš gausios ir nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad Teisingumo Teismas pripažino, jog sąvoka „viešas paskelbimas“ aiškintina plačiai. Dėl viešo paskelbimo nustatymo jis nurodė keturis vertinimo kriterijus: kūrinio „paskelbimo veiksmo“, kurį atliekant yra svarbus naudotojo vaidmuo, buvimą, kūrinio paskelbimą „viešai“, visuomenės, kuriai kūrinys paskelbiamas, „naujumą“ ir „komercinį“ paskelbimo pobūdį.

45. Visų pirma pažymėtina, kad sąvoka „viešas paskelbimas“ apima du kumuliacinius elementus: kūrinio „paskelbimo veiksmą“ ir kūrinio paskelbimą „viešai“ [18]. Atsižvelgiant į kumuliacinį šių dviejų kriterijų pobūdį viešo paskelbimo nėra, jei nėra atitikties vienam iš šių kriterijų.

46. Dėl „paskelbimo veiksmo“ pabrėžtinas svarbus naudotojo, kuris turi veikti sąmoningai, vaidmuo. Iš tikrųjų paskelbimas yra, jei naudotojas, gerai žinodamas savo elgesio pasekmes, imasi veiksmų, kad suteiktų savo klientams prieigą prie saugomo kūrinio [19]. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad naudotojo įsikišimas nėra paprasta techninė priemonė, leidžianti užtikrinti ar pagerinti pradinės programos priėmimą priėmimo zonoje, tai yra veiksmas, be kurio šie klientai, esantys minėtoje zonoje, negalėtų matyti transliuojamų kūrinių [20].

47. Be to, sąvoka „paskelbimas“ turi būti suprantama plačiai, kaip apimanti bet kokį saugomo kūrinio perdavimą, neatsižvelgiant į naudojamą techninę priemonę ar būdą [21].

48. Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad kavinės-restorano, viešbučio ar SPA įstaigos administratoriai atlieka paskelbimą, jeigu jie sąmoningai savo klientams transliuoja saugomus kūrinius per savo patalpose įrengtus televizijos ar radijo imtuvus [22].

49. Kaip savo sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pažymi *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas), *Reha Training* savo reabilitacijos centro dviejuose laukiamuosiuose ir gydomosios mankštos salėje įrengė televizorius, į kuriuos perdavė transliavimo signalą ir taip televizijos programas padarė prieinamas savo pacientams.

50. Taigi pagal minėtą Teisingumo Teismo praktiką, mano manymu, neabejotina, kad *Reha Training*, gerai žinodama savo elgesio pasekmes, suteikė visuomenei, kurią sudaro jos pacientai, prieigą prie saugomų kūrinių ir taip atliko „paskelbimą“.

51. Dėl kriterijaus, susijusio su paskelbimu „viešai“, pažymėtina, kad kalbama apie paskelbimą visuomenei, kurią sudaro neapibrėžtas galimų kūrinio gavėjų skaičius, o tai reiškia gana didelį asmenų skaičių [23].

17 — Žr., be kita ko, Sprendimą *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, 31 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

18 — Žr., be kita ko, Sprendimą *SBS Belgium* (C-325/14, EU:C:2015:764, 15 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

19 — Žr., be kita ko, Sprendimą *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110, 32 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

20 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 194 ir 195 punktai ir juose nurodyta teismo praktika). Taip pat žr. sprendimus *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 82 punktas) ir *Phonographic Performance (Ireland)* (C-162/10, EU:C:2012:141, 31 punktas).

21 — Žr., be kita ko, Sprendimą *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110, 25 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

22 — Žr. sprendimus *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 196 punktas), *Phonographic Performance (Ireland)* (C-162/10, EU:C:2012:141, 40 punktas) ir *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110, 26 punktas).

23 — Žr., be kita ko, Sprendimą *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110, 27 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

52. Teisingumo Teismas patikslino, kad reikia atsižvelgti į kumuliacinį kūrinių padarymo prieinamų galimiems gavėjams poveikį. Taigi svarbu ne tik tai, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, bet ir tai, kiek jų turi ją paeiliui [24].

53. Be to, paskelbiama turi būti visuomenės nariams, nesantiems toje vietoje, iš kurios skelbiama, o tai neapima saugomo kūrinio tiesioginio atlikimo [25].

54. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išdėstė abejones dėl galimybės laikyti „visuomene“ reabilitacijos centro, kaip antai *Reha Training* turimo reabilitacijos centro, pacientus. Abejonių kyla atsižvelgiant į Sprendimą *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad odontologo pacientai, kurių skaičius iš esmės yra nusistovėjęs, sudaro apibrėžtą galimų gavėjų grupę ir tai, kiek jos narių vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, nėra labai svarbu [26].

55. Siauru aiškinimu, kurį Teisingumo Teismas pateikė minėtame sprendime, mano manymu, nukrypstama nuo nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos. Todėl esu tos nuomonės, kad Sprendimo *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) taikymo sritis turėtų būti ne išplėsta, o, priešingai, apribota konkrečiomis faktinėmis aplinkybėmis, į kurias atsižvelgiant priimtas šis sprendimas. Iš tikrųjų aiškinimo, kurį Teisingumo Teismas pateikė šiame sprendime, taikymas tokiam atvejui, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, mano nuomone, būtų pernelyg siauras, palyginti su autorių teisėmis ir gretutinėmis teisėmis, ir prieštarautų aukšto lygio apsaugai, kurios siekė Sąjungos teisės aktų leidėjas ir kurią pats Teisingumo Teismas įgyvendino savo nusistovėjusioje praktikoje.

56. Pagal šią teismo praktiką sąvoką „visuomenė“ reikia aiškinti kaip atskiriamą nuo apibrėžto skaičiaus asmenų, priklausančių „privačiai grupei“. Tačiau kitaip, nei Teisingumo Teismas nusprendė Sprendime *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140), *Reha Training* turimo reabilitacijos centro klientai, kurių skaičius nuolat keičiasi, sudaro, mano nuomone, neapibrėžtą asmenų skaičių, kuris gali būti ir didelis.

57. Šiuo klausimu primintina, kad, priešingai, nei matyti iš minėto sprendimo, siekiant nustatyti, ar esama visuomenės, reikia atsižvelgti ne tik į tik tai, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, bet ir tai, kiek jų turi ją paeiliui [27].

58. Tačiau reabilitacijos centro, kaip antai turimo *Reha Training*, pacientai, kuriems skirtos konsultacijos trunka nuo 30 iki 60 minučių [28], keičiasi dar greičiau nei viešbučio, kavinės-restorano ar SPA įstaigos klientai [29]. Taigi *Reha Training* turimas reabilitacijos centras gali vienu metu ir paeiliui priimti neapibrėžtą ir didelį skaičių pacientų, kurie arba laukiamuosiuose, arba gydomosios mankštos salėje turi prieigą prie saugomų kūrinių, todėl šie pacientai laikytini „visuomene“.

59. Prie šių dviejų kumuliacinių kriterijų prisideda „naujos visuomenės“ kriterijus.

60. „Naujos visuomenės“ kriterijų Teisingumo Teismas nustatė Sprendime *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) ir vėliau patvirtino keliuose sprendimuose, pirmiausia Sprendime *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631), kurį priėmė didžioji kolegija.

61. Kadangi tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, reikia išnagrinėti atitiktį šiam „naujos visuomenės“ kriterijui, mano manymu, nėra jokios abejonės, kad esama šios atitikties.

24 — Žr., be kita ko, Sprendimą *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110, 28 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

25 — Žr., be kita ko, sprendimus *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 200 punktas) ir *Circul Globus Bucureşti* (C-283/10, EU:C:2011:772, 36, 37 ir 40 punktai).

26 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 95 ir 96 punktai).

27 — Žr. šios išvados 52 punktą.

28 — Žr. *Reha Training* pastabų 5 punktą.

29 — Teisingumo Teismas sprendimuose *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764), *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631) ir *OSA* (C-351/12, EU:C:2014:110) nusprendė, kad viešbučio, kavinės-restorano ir SPA įstaigos klientai yra „visuomenė“ (žr. atitinkamai 42, 199 ir 32 punktus).

62. Iš tikrųjų pagal „naujos visuomenės“ kriterijų reikia, kad būtų kita visuomenė nei ta, kuriai skirtas pradinis kūrinio transliavimas [30]. Taigi autorius, leisdamas transliuoti savo kūrinį, iš esmės atsižvelgia tik į televizorių turėtojus, kurie asmeniškai, privačioje ar šeimos aplinkoje priima signalą ir žiūri programas [31].

63. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad sąmoningas transliuojamo kūrinio perdavimas, atliktas viešoje vietoje siekiant papildomai pritraukti dalį visuomenės, kuriai televizoriaus turėtojas leidžia klausyti ar žiūrėti kūrinį, yra veiksmas, kuriuo saugomas kūrinys paskelbiamas naujai visuomenei [32].

64. Taigi sąmoningai perdavusi signalus į savo patalpose įrengtus televizorius *Reha Training*, išeidama už savo privačios aplinkos ribų, saugomus kūrinius padarė prieinamus savo pacientams – papildomai ir netiesioginei visuomenei, kurios nenumatė autoriai, leisdami transliuoti savo kūrinius, ir kuri be *Reha Training* įsikišimo nebūtų galėjusi turėti prieigos prie minėtų kūrinių.

65. Galiausiai siekiant nustatyti, ar atliktas viešas paskelbimas, gali būti reikšmingas paskelbimo „komercinis pobūdis“ [33]. Vis dėlto tai nėra būtina paties viešo paskelbimo buvimo sąlyga [34].

66. Teisingumo Teismas patikslino, jog tam, kad paskelbimu būtų siekiama komercinio tikslo, reikia, kad visuomenė, kuriai skirtas šis paskelbimas, būtų, pirma, tikslinė naudotojo atžvilgiu ir, antra, vienaip ar kitaip imli, o ne jo „pasiekta“ atsitiktinai [35].

67. Vis dėlto, kaip ir Vokietijos vyriausybė, manau, kad visuomenės imlumas neturėtų būti laikomas lemiamu veiksniu siekiant nustatyti, ar kūrinio transliavimas yra komercinio pobūdžio. Iš tikrųjų šį kriterijų, susijusį su visuomenės imlumu, dėl subjektyvaus aspekto sunku taikyti praktiškai [36]. Be to, kaip yra nusprendęs Teisingumo Teismas, „norint kūrinį paskelbti [tam, kad kūrinys būtų paskelbtas] viešai, *pakanka*, kad jis būtų pateiktas visuomenei tokiu būdu, jog ją sudarantiems asmenims jis *galėtų būti* prieinamas“ [37]. Taigi faktinė ir savanoriška visuomenės prieiga prie kūrinio nėra būtina viešo paskelbimo buvimui konstatuoti.

68. Taigi, mano manymu, nagrinėjamo atvejo faktinėms aplinkybėms netaikytinas Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad fonogramų transliavimas odontologo kabinete nėra komercinio pobūdžio, nes prieigą prie šių fonogramų šio gydytojo pacientai „gauna atsitiktinai ir ne savo noru“ [38].

69. Tačiau siekiant patikrinti, ar yra atitiktis komercinio pobūdžio kriterijui, mano nuomone, būtina nustatyti, ar naudotojas gali gauti naudos iš tokios transliacijos.

70. Šiuo klausimu neabejotina, kad laukiamuosiuose ir gydomosios mankštos salėje, pacientų labiausiai lankomose patalpose, įrengdama televizorius *Reha Training* sąmoningai į juos orientavosi ir siekė, kad jie galėtų žiūrėti televizijos programas arba laukdami konsultacijos, arba vykstant reabilitacijos seansui.

30 — Žr., be kita ko, Sprendimą *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, 40 punktas).

31 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 198 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

32 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 198 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

33 — Žr., be kita ko, Sprendimą *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 204 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

34 — Žr., be kita ko, Sprendimą *ITV Broadcasting ir kt.* (C-607/11, EU:C:2013:147, 42 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

35 — Žr. be kita ko, sprendimus *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 91 punktas) ir *Phonographic Performance (Ireland)* (C-162/10, EU:C:2012:141, 37 punktas).

36 — Žr. pirmiausia Vokietijos vyriausybės pastabų 50–56 punktus.

37 — Žr. Sprendimą *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, 43 punktas). Išskirta mano. Šiuo klausimu taip pat žr. Sprendimą *Padawan* (C-467/08, EU:C:2010:620, 58 punktas).

38 — Sprendimas *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140, 98 punktas).

71. Mano nuomone, nagrinėjamu atveju yra atitiktis komercinio pobūdžio kriterijui. Iš tikrųjų televizijos programų transliavimu per televizorius, įrengtus laukiamuosiuose ar gydomosios mankštos salėje, siekiama suteikti pramogą reabilitacijos centro pacientams ir, be kita ko, sutrumpinti laukimo ar gydomosios mankštos laiką. Tai papildoma paslauga, kuri, tiesa, neturi jokios medicininės vertės, bet turi įtakos įstaigos įvaizdžiui ir patrauklumui, ir taip suteikia jai konkurencinį pranašumą.

72. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, yra atliekamas „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

IV – **Išvada**

73. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas) pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. Sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia aiškinti remiantis tais pačiais kriterijais, neatsižvelgiant į tai, ar ji vartojama 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 3 straipsnio 1 dalyje, ar 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje 8 straipsnio 2 dalyje.

2. Tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, galima taikyti ir Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

3. Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos programas padaro prieinamas savo pacientams, yra atliekamas „viešas paskelbimas“.